

Deme Júlia És Romeltakarító Társai

Ez a kép 1944 nyarán készült a romeltakarítóknál. Én az álló sorban jobbról az első vagyok. Nagyon aranyosak voltak a társaim, mind zsidó lányok, csak ez a fiú legelöl nem volt az. Rajtam nem látszik a csillag, pedig rajtam volt.

Az emberek a csillagos házban kiveszekedtek magukat, vitatkoztak. Jöttek a szellemidézők, jöttek a cigányok csereberélni. A két unokanővérem a cigányokkal csirkére cserélte a nagynénim összes leánykori kelengyét, amit már senki nem hordott. Valamikor megcsinálták a vászonbugyit,

vászonkombinét, és eltették a szekrénybe. A mi korosztályunk ilyeneket nem hordott, de szerintem a nagynénim se. Az egészet elcseréltük. Mindig finom rántott csirkét ettünk. Szidtak minket a házban, hogy túl sokat adtunk a csirkékért. Az embereken eluralkodott a semmittevés, ezt meguntam, fogtam magam, és kijártam dolgozni. A házbeli Vajda Lacitól, aki fogorvos lett, kaptam a tippet, hogy el lehet járni dolgozni építkezésekre. Volt egy romeltakarítás, amikor az úri kaszinót hordtuk el, az Aréna út és a Gorkij fasor sarkán [akkor: Vilma királynő út, ma: Városligeti fasor]. Imádtam a tetőfedőkkel dolgozni. Kibújtunk a négyemeletes házból, ültem a gerendákon, és adtam fel a cserepeket. Nem kényszerített erre senki, nem félek a magasságtól. Még ma is látom azt a házat a Szondi utcával szemben, ahol fenn ültem a tetőn, és cserepeztem. Nagyon jó társaság volt. Egy zsidó mérnök, a Markovics úr volt a főnök. Nem tudom, milyen építővállalatnak volt a mérnöke, és nem tudom, hogyan kapott a német megszállás alatt ilyen munkákat. Ide-oda küldtek, de többnyire ott voltunk a Gorkij fasor végén, és az úri kaszinó maradékát termeltük el. Nagyon jól éreztük magunkat, cipekedtünk, vittük a gerendát, téglát raktunk, sokkal jobb volt, mint ülni a csillagos házban, és szellemet idézni, mert nem volt más dolguk, és ilyeneket csináltak.